

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Nulladik ecloga

KÖLTŐ

Jól kitalálták pár ezer éve a mítoszi zöldben,
hogy mohaágyon aludjon a pásztor, míg a kövér nyáj
árnyékban hever –

(félre)

így legalább nem fog kikacagni,
mert kíváncsi vagyok:

(suttogva)

„Mért lesz most pásztor az ember?”

PÁSZTOR

(félálomban)

Mit tudom én? Amiért jó, omlós orda a tejből,
s pompás asztal a tölgyfából...

(fölbred)

Te vagy az, Laci bácsi?

Képzeld, épp veled álmodtam! füstöltem a sajtot,
s közben a szellő emberi dalt susogott a fülembe...

KÖLTŐ

Hagyjuk az álmot!... egész nyáron bőven jut időnk rá:
néhányszor kijövök majd hozzád, s tátom a számat...

PÁSZTOR

Kötte hiszem, hogy a kecskeszagú lájf ennyire fontos
lenne...

De itt is „történülhetnek” csuda-dolgok –
egyszer még patanyomból is szürcsöltem az állott,
nyári esővizet...

KÖLTŐ

Ezt nevezem szépséges idillnek!

El ne felejtöd, mert éppen ilyen dolgokra vadászok!
Most haza kell mennem, mert várnak a könyvben a költők...
Mondd csak, sógor, akarsz-e üzeni az otthoniaknak?

PÁSZTOR

Itt csak a fecskék informálnak a kinti világról,
s Szent György napja után már én sem üzenetek innen –
ülhetek otthon a sutban, hogyha a hó leesik majd...